

אור האמונה

פרשת יתרו

שבת קודש ❖ כ' שבט, תש"פ

גיליון מס. 721

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזוהר הקדוש)

מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר:

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ כִּהְיָן מִדֵּין חַתָּן מִטָּה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹקִים" (יח"א)

מה שמע יתרו? ים סוף ומלחמת עמלק, נטש את משפחתו ואת כל סוגי העבודה זרה שעבד, המיר את דתו ונבא לחסות תחת כנפי השכינה, ועל זה נאמר: "האוזן שומעת דברי תורה וכל הגוף מקבל חיים שנאמר: "שמעו ותחי נפשכם". בשמיעת דברי תורה תחיה כל הנפש כולה" (שמות רבה, כז, ט).

קדושים תהיו כי קדוש אני. אם אני קדוש, אני רוצה שגם אתם תהיו קדושים. הקב"ה לא מוותר לנו, הוא לא מתפשר. אתם השתלשלתם ממני, אז אם אני קדוש, גם אתם צריכים להיות קדושים.

העולם הזה תופס את מבט העין שלנו ומפריע לנו להביט אל התכלית. מתעניינים בהבלי העולם ושוכחים את העיקר, את מה שבאמת יכול לשמח אותנו ולמלא את נפשותינו. זה או חיים או מוות.

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע: "אלוהי כסף ואלוהי זהב לא תעשו לכם" (כי"ט) והרי כבר נאמר במתן תורה. "לא יהיה לך אלוהים אחרים על פני". אז למה עוד פעם? כי הקב"ה יודע שלקחת בן אדם שעשוי מחומר ולרצות שהוא יהיה מחובר לאלוקים שהוא עליון כזה, זה קשה מאד מאד. זה לא דבר קל, מאד קשה. כי יש בעולם כל מיני דברים אחרים. יש דבר כזה שנקרא לעשות כסף. מה זה לעשות כסף? זה אלוהי זהב ואלוהי כסף. זה כל מיני דברים נוספים שלא קשורים לחבור שלנו עם ה' ומרחיקים אותנו מהאמת. מהחיים הטובים באמת.

לפעמים צריך להתאוורר. אנחנו עוד לא מאלה שזכו להיות פרושים מהעולם. אבל שהכל יהיה בהתחברות, כל הזמן לחפש את החיבור, כל הזמן לדבר עם ה', כל הזמן להסתכל למעלה, אל ה'. הקב"ה ברא יש מאין. לא היה כלום והוא ברא עולם. אנחנו צריכים לברוא אין מהיש. לזכור שאין כלום, רק ה'. אדם צריך להתפלל על כל דבר שבקדושה, על כל דבר שמרחיק אותו מה'. ויותר מכל על שמירת העיניים. כי כאן יש את היצר הרע הכי גדול. אי

"וְאַתֶּם תְּהִיוּ לִי מְמַלְכֵת כְּהַנִּיחַ וְגוֹי קְדוֹשׁ" (יט,ט)

אהרון הכהן קיבל כהונת עולם. דוד המלך קיבל מלכות עולם. ואנחנו עם ישראל, קיבלנו קדושת עולם.

קדושת עם ישראל היא נצחית. קדושת עם ישראל היא הדבקות שלנו בה'. זה העונג הכי גדול שיכול להיות ליהודי, העונג הרוחני של הנשמה הדבקה בבוראה. אנחנו מרבים לבקש מה' חיים טובים. מה זה חיים טובים? חיים של קדושה וטהרה.

מוכרחים להתקדש. אחרת נופלים לעגל ח"ו. כל אחד והעגל שלו. קשה לך? תתחילי! תרצה! תתפלל על זה בלי סוף! קדושה זה עבודה לכל החיים. צריך סבלנות, צריכים להאריך אף עם הילדים, עם הבן בת זוג, עם השכנים, עם עצמנו, עם כל מה שלא הולך לנו, עם הכשלונות שלנו, עם הלב שנהיה פתאום אבן ולא מרגיש כלום. אם רוצים שלקב"ה תהיה סבלנות אלינו, אז צריך שתהיה לנו סבלנות לעצמנו ולסובב אותנו. אי אפשר להשיג הכל ברגע אחד, אבל גם אי אפשר לפטור את עצמנו. אדם אומר, הקב"ה יודע איזה תיקון קשה אני עובר בחיים, איזה מסלול קשה הוא נתן לי, אז הוא לא דורש ממני יותר מדי. זה לא אמת. הקב"ה נטע בנו את הכוח להילחם ביצר הרע ולנצח אותו וכמו שאומר רבנו הקדוש (ליק"ט ז) "כי באמת בכל אחד מישראל יש נשמה יקרה שיש לה כוח גדול לעמוד כנגד היצר הרע וחילותיו, רק העיקר שיזכה לידע מכוחו".

מלא חיות, ושמחה, כי הוא מחובר עם בורא עולם.

אדם שזוכר כל הזמן את החסרונות שלו, הוא לא מתגאה. כי הוא זוכר תמיד שהוא עלול לחטוא, החטא רובץ לפתחו מבוקר עד ערב, ואז הוא תמיד מדבר עם ה' וה' עוזר לו. ענוותן, הוא לא מפסיק להודות לה'. מסופר על החפץ חיים שהיה רגיל על משכבו בלילות להודות לה' על כל הטובות שגמל איתו, וכך היה הולך ומונה את כל חסדי ה' שהיטיב עמו באותו יום ובכל יום מימי חייו, שעזר לו ביתמותו לשאת את השכול והיתמות, וסייע בידו ללמוד תורה ולחבר ספרים, וכן שנתן לו חתנים טובים מופלגים בתורה ויראת שמים ועוד ועוד. הענווה היא מקור והשורש של כל דבר שבקדושה, שורש כל המידות הטובות. ענוותן, כל יהודי בעיניו הוא הכי נפלא, כל יהודי הכי צדיק. אדם שחי בענווה ושפלות, אדם שלא מחזיק מעצמו יותר מדי, יכול להתייחס אל השני בעדינות, בנועם, הוא אוהב את הבריות.

כל גאווה מביאה לבסוף את ה"מגיע לי". אדם מתגאה, הוא מרגיש שהוא חשוב, התוצאה זה "מגיע לי". וכשהוא לא מקבל מה ש"מגיע לו", אז הוא נפגע, אז הוא קצת ברוגז. מה זה שפלות? אדם לא חושב שמגיע לו משהו. לא חושב שמגיע לו כזה יחס, כזה כבוד, אדם צריך להגיד כל הזמן לא מגיע לי כלום, אני לא יותר טוב מאחרים. הוא צריך לדבר לעצמו: מה אתה מחשיב את עצמך, מה אתה בכלל מתגאה על אחרים, מי יודע איזה מן קשיים יש להם שהם מתגברים עליהם. אדם כל הזמן צריך לעצור ולהתבונן, לזהות את המחשבות של הגדלות, להודות בהם, להילחם בהם. אין דבר שמסתיר את אור ה' יותר מגאווה. "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת" נאמר על הגאווה. וכשאדם חי בענווה, כשהוא מרכין ראש בהכנעה, ה' איתו.

פרשת השבוע מפגישה אותנו שוב ושוב עם המדות היפות של ההכנעה, הענווה והביטול. יתרו נתן למשה עצה טובה, למנות אנשי חיל, אנשי אמת, שיעזרו לו לשפוט את העם. ומשה, עניו מכל האדם, מקבל את העצה בהכנעה. "וישמע משה לקול חותנו". זה עם ישראל. עם ישראל, הצדיקים הכי גדולים שלו, הגדלות שלהם זה הביטול, הענווה וההכנעה.

הרבה פעמים צריך לשתוק. לא לענות. שתיקה שווה זהב. כל מילה מיותרת רק מקלקלת. רוב הצער שלנו בחיים זה בגלל דברים שאמרנו והצטערנו עליהם. אדם מרגיש שהוא חייב, שיש דברים שהוא חייב להגיד לשני, הוא לא יותר, הוא יענה לו, הוא יגיד לו, זה לא יכול להיות שהוא לא יגיד לו. תוותר. תשתוק. תראה איך הכל בא על פתונו הרבה יותר מהר והרבה יותר טוב. כשמשה רבינו עלה למרום וראה מה שראה, שאל את הקב"ה מדוע לא תינתן תורה על ידי רבי עקיבא שהוא ראוי יותר ממנו, מה ענה לו ה' שתוק! כך עלה במחשבה לפני. כשביקש משה לראות את שכרו של רבי עקיבא, אז ה' הראה לו איך סורקים את בשרו במסרקות של ברזל. זו תורה וזה שכרה, שואל משה? שתוק, כך עלה במחשבה לפני. זו היתה התשובה. שתוק. זה נראה שבעצם אומרים לו אל תשאל שאלות, תשתוק. אבל לא! השתוק הזה פרושו - פה זה שתוק. פה זה לא דבור. שתיקה עליונה. שתיקה שהיא בעצם שתיקה מתוקה, נפלאה, אתה לא צריך לדבר, אתה כאילו מרגיש. אתה מאמין.

מגיע אדם מהנקודה הכי מרוחקת של העולם הרוחני, כומר לכל סוג של עבודה זרה, ומתקבל בכזה כבוד, בכזו לבביות, ויש לו גם הצעות, והן מתקבלות תיכף ומיד, ואם זה לא מספיק, אז הפרשה כולה נקראת על שמו, ולא סתם פרשה, פרשה שנקבע בה מעמד הר סיני ומתן תורה. איך אפשר להבין את כל זה? הסוד זה ההכנעה.

"וישמע יתרו את כל אשר עשה אלוקים למשה ולישראל עמו". שמע,

אפשר להרגיש את טעם הקדושה כשהעיניים גורמות לאדם להסיח דעתו מה'. לכן צריך ללכת עם מה שאמר דוד המלך ע"ה: "עיני תמיד אל ה'". שהאדם יהיה תמיד בדקות בה' ואז ממילא הוא ניצל מקנאה, מחמדה, משנאה, מתחרות, מלשון הרע ועוד ועוד. כי הוא לא רואה אף אחד. עיניו תמיד אל ה'. לכן צדיקים לא הרימו את עיניהם מארבע אמותיהם אפילו בחדר סגור. כי שמירת העיניים שלהם לא היתה רק בשביל לא לראות מראות אסורים. אלא בשביל לא להפסיק לרגע מהדבקות שלהם בה'. כי כשפותחים את העיניים, אז רואים משהו, והמחשבה מתחילה להימשך אחר הסחות הדעת הרבות שיש סביב האדם, כי כל מה שהוא רואה, מיד מתחילה שרשרת של מחשבות ומי יודע לאן הוא יכול להגיע.

נבראנו כאן בעולם הזה להתענג על ה'. להידבק בה'. התחליף לתענוגות השקריים שהעולם הזה מציע לנו הוא לחיות חיים של קדושה. אין עונש יותר גדול מזה שאדם אין לו חשק להתפלל, אין לו חשק לתורה, הלב שלו נהיה קר לכל דבר שבקדושה. כי הוא נתן את כל חוס לבו לצד האחר. אין תענוג יותר גדול מאשר להתענג על השם. להתענג בלימוד, להתענג בתפילה, להתענג בהתבודדות, כל קירבת השם, כל דבקות בה', כל חיבור עם השם, זה התענוג היחיד שיש בעולם.

אדם, אפילו שהוא רואה שהוא לא משתנה, שהוא נשאר עם כל התאוות והמדות הרעות שלו, כל דקה שהוא מואס בעולם הזה, זה הנצחון שלו. כל דקה שהוא בוכה לה': ה' תציל אותי מזה, זה השנוי. זה שלו לנצח. כל תנועה קטנה שלנו אל הקודש לא נאבדת לעולם. העיקר שלא מתייאשים. העיקר שמתעקשים, העיקר שמתחילים כל פעם מחדש.

כשאדם מתקדש, הוא פחות מרוכז בעצמו וגם פחות מרוכז בעיניינים הגשמיים. הוא מבין שהחלק הרוחני זה החלק העיקרי, שהוא השורש של כל הדברים, ואם הוא יהיה בסדר בחלק הרוחני, אז ממילא יהיה לו גם טוב בגשמיות. קדושה זה רק עם שפלות וענווה, עם הכנעה והרכנת ראש. משה שקיבל את התורה מפי הגבורה, ויתרו שבה ממקום כל כך רחוק וטמא, נקראים איש ורעהו. "וישאלו איש לרעהו שלום" (יח. ז). האיש זה משה, שנאמר "והאיש משה ענו מאד" ורעהו זה יתרו, כאילו הם שווים. "כי כך דרכו של הצדיק הגבוה מאד שהוא בחינת משה, שהוא מוריד את עצמו ומקרב את עצמו כל כך למי שיש לו איזה רצון להתקרב אל האמת, הוא מקרב את עצמו אליו כל כך כאילו היה חברו ממש, כאילו הם איש ורעהו" (ליקו"ה בכור בהמה טהורה ד,כב).

כל העבודה של האדם זה להיות אין. זה להיות בטוח שכולם יותר צדיקים ממנו, יותר קדושים ממנו, יותר חכמים ממנו. זה כל הסיפור של האדם בעולם הזה. לגלות את הכבוד של השם. לא של עצמו. כשהאדם לוקח את הכבוד לעצמו, אז ה' ירחם. זה בעצם הנסיון שלנו דקה דקה, רגע רגע, לקבל מחמאה, ורגע אחרי כן להחליף את המחשבה הזו במחשבה אחרת, שבעצם הכבוד הוא של ה'. מי שיודע להעלות את כל הכבוד להקב"ה, אותו צריך לכבד, לא את מי שלוקח את כל הכבוד לעצמו.

הנסיון הכי גדול של האדם זה לדעת שבלי הקב"ה הוא כלום. כשאדם, כל החיות שלו היא רק מהדמיון והציפייה שהוא יהיה משהו, אז המציאות שוב ושוב טופחת לו על הפנים ומוכיחה לו שהוא כלום, והאדם לא מבין למה הכל מתהפך לו והוא שוב נוחל אכזבה, וגם כשהוא מצליח, זה אף פעם לא כמו שהוא דמיון וכל שכן כשלא הולך לו בכלל, אז הוא לגמרי מדוכא. כל זה כי הוא מחפש חיות מהגאווה, מהדמיון שהוא משהו. אך מי שחי לכתחילה את המציאות שהוא אפס, ושאין עוד מלבדו יתברך, אז הוא תמיד

נטש את משפחתו ואת כל סוגי עבודה זרה שעבד, המיר את דתו ובא לחסות תחת כנפי השכינה. מה שמעו יתרו שמעו כולם כפי שמביא הזוהר הקדוש "שמעו עמים ירגזון. חיל אחז יושבי פלשת" אלא שכל העולם שמע ולא נכנע וזה שמע ונכנע. הם שמעו ונשארו ברשעותם ובטיפשותם, הוא שמע ובא.

כשאדם חי בענוה והכנעה יהיה לו זמן לאחרים. וצריך להתחיל בבית. להשקיע הרבה בבית. איש ואישה זה קשר שצריך כל הזמן לחבר אותו מחדש, לא כמו קשר בין אבא לבן ששם זה משהו טבעי. כל הזמן לתת, להשפיע, להאיר. בעל שזוכה ככה להאיר באשתו היא מקבלת הרבה כוחות להתמודד עם המשימות שלה בחיים. ובשביל זה צריך להתמלא בתורה וקדושה. כשהוא קדוש, הוא מאיר באשתו. יש לה חיות עצומה ממנו. רבי עקיבא לא היה בבית 24 שנים ואשתו כל הזמן קיבלה ממנו חיות.

עיקר המלחמה שלנו בחיים זה להקטין את הישות, זה לעשות עבודה של ביטול ועוד ביטול ועוד ביטול. כמו משה רבינו. שעיקר המעלה שלו היתה "והאיש משה ענו מכל האדם". זה הדבר הכי חשוב שהוא הנחיל לעם ישראל. זה הדבר הכי חשוב בחיים. כמו בסיפור הבא:

עד שהגיע הפרופסור

"האמת היא, שהייתי מוותר לחלוטין על הזמנתו לשבת קודש, של האיש המשונה הזה, שרעמת שערותיו היתה כשל אריה באמצע שנותיו, ושאלותיו, הגם שהיו חכמות וסקרניות, לא אחת היו גם מקניטות ומעליבות. והוא עוד נקרא פרופסור בעגה של החברה החופשית החילונית המצחיקה". הדובר הוא לא אחר מאשר הרב חנניה סוקולסקי, אשר מזה 30 שנה מרביץ תורה לעדרים ביישובות חשובות, ושמו גם הולך לפניו כמקרב ליבם של עולים חדשים מאירופה וארה"ב. יהודי רהוט ומאיר פנים הוא הרב סוקולסקי, אשר מיד לאחר שנשא אשה במזל טוב, החליט לשלב עם חיי האברכות שלו, גם עיסוק בשעות הלילה, להאיר פנסי איתות לכאלה שבכלל לא נולדו על הדרך, וגם לא בסמוך אליה. העזר כנגדו, נחמה שתחיה, ניסתה להניאו מעיסוק צדדי זה. "חנניה, עליך להשקיע בלימוד תורה כל היום, תתמלא ואחר כך תתחיל להשקות עדרים" ניסתה לשכנעו. "את צודקת נחמה, ניתנה בך בינה יתירה, אבל אני, מה לעשות, מרגיש טעון כמו ענן של גשם, ואם לא ארטיב את האדמה הצחיחה, איך אתרוקן? וכיצד יצמחו ממנה נטיעות ותבואות?". היא צדקה, והוא צדק, והעיקר שבימים הקטן בשבתות קודש הפך למוקד לבעלי תשובה חביבים, מכל רחבי הגלובוס. הזוג סוקולסקי שיחיו, נהגו להזמין לפחות שניים או שלושה מחפשי דרך מדי שבת, ושיכנו אותם אחר כבוד על שניים או שלושה מזרנים על הציר שבין ההול לסלון, שהיה גם חדר אוכל, ספרייה ומשחקה ומה לא. כן, עד שהגיע הפרופסור, ובניגוד לכללים הזמין את עצמו לשבת אצל הסוקולסקים. שימו לב לשיחת הטלפון שהתנהלה בבוקרו של יום שישי. "שלום לך הרב חנניה סוקולסקי, שמי פרופ' גדי אריאלי, אנחנו לא מכירים, אבל עוד כמה שעות אני מגיע אליכם לשבת ונוכל להכיר. תודה על ההזמנה... אגב אני בא בלי אשתי".

סוקולסקי חש שאישונו רוטטים ולחץ דמו עולה. "עם כל הכבוד, אם הוא היה מבקש להתארח, הייתי נעתר לו, אבל הוא מחליט, הוא קובע ומודיע, ועוד עושה טובה ומעדכן שיגע בלי אשתו. ממש נחמד. ובכלל מאין שהוא שמע עלינו?" הררה. חצי דקה אחר כך הודיעו שני אורחיו המוזמנים, שני אחים נחמדים מנהריה, שנבצר מהם להגיע לשבת. כך יצא שהפרופסור הבלתי קרוא, זוכה להיות אורח יחידי, בלעדי, במרחב המוגן של הסוקולסקים, ובכלל לא שמעו עליו. חצי שעה לפני הדלקת נרות הוא

הקיש בדלת. לבוש חולצה אדומה בוהקת עם ציור של פיל על גבה, סנדלים, מכנסי שלוש רבעי סגולים ורעמת שיער כמו אריה פראי באמצע שנותיו בקיצור, טיפוס משונה לחלוטין, כבן 40. פרופסור למה? עוד נדע. "נעים מאד" אמר הפרופסור "תלמיד שלי התארח אצלכם לפני שנתיים, וסיפר לי שאתם בית פתוח בעיקר בשבתות, לכן הרגשתי נוח להגיע". סוקולסקי חיך במשובה ובסלחנות "ברוך הבא בצל קורות ביתנו, ומי התלמיד שהמליץ עלינו?" "אבירם נחמני, הוא למד אצלי בפקולטה לפילוסופיה סינית עתיקה ומדעי הבודהיזם ההלניסטי" ציחק הפרופסור. "הוא כבר מזמן חרדי, הנחמני" עדכן. הבנתם איזה פרופסור הוא מחזיק בפקודו? הרב סוקולסקי הגיש לאורח כוס מיץ אשכוליות ורוגעלך טרי. "תודה אני מעדיף להיות רעב לסעודת הלילה" אמר הפרופסור "אני שם לב שאתם עדיין עסוקים בהכנות לשבת, לא איכפת לי להמתין בחוץ". "לא, לא, אל תמתין בחוץ" בקש סוקולסקי, "ממול נמצא בית הכנסת שלנו, שב שם, אני עוד מעט מגיע, ונתפלל יחדיו".

הפרופסור יצא. נחמה הביטה בחנניה, חנניה הביט בנחמה. יצור קוסמי מוזר שכזה, מעולם לא נחת בשכונתם החרדית. הוא כבר צפה את המבטים החודרים, הציניים משהו של מתפללי השכונה, כשיסתובב לצידו בבית הכנסת, אריה עם רעמה פרועה, לבוש חולצה אדומה ועל גבה ציור של פיל. נו מילא. הרב סוקולסקי היטיב את הנרות, כששימעלה המכונאי השכונתי נכנס והודיע "יש תקלה בגנרטור, אני נורא מצטער, חסר לי חלק חיוני במנוע. השבת לא תקבל הזנה מהגנרטור. סליחה".

שימעלה יצא, והסוקולסקים שקעו במבוכה. "מה עושים? אילמלא האורח המשונה, הם היו מדליקים נרות נשמה ועששית. אבל לא נעים. זה איש מכובד, מה יחשוב? מה יאמר? איך יקבל את זה? סוקולסקי לחץ על המתג והתחבר להזנה של חברת החשמל. האור הזה גרם לו לחמיצות בלב. "זה חילול השם" קבע מרן החזון איש זצוק"ל אבל מה נעשה עם האורח... "תראי נחמה" סיכם הבעל "אם אני מרגיש רע עם האור של חברת חשמל, אז כנראה שגם הפרופסור ירגיש רע. אם הוא כבר כאן, שיצטנף ויתרגל לאור העששית זה מה יש". אמרו ועשו. התנתקו מחברת חשמל, פיזרו נרות דולקים והניחו עששית דולקת על השולחן. מיד אחרי תפילת ערבית של שבת נכנסו השניים הביתה. הפרופסור מיצמץ בעיניו. "זה מזכיר לי את ימי הביניים עששיות... נרות... נו מילא". סוקולסקי קצת נבוך, אז כמה רסיסי סבלנות והסביר לו בחצי פה את שיטת מרן החזון איש מנהיג הדור הקודם, שאסר שימוש בחשמל בשבת הנוצר ממלאכתם של יהודים. ומיד פתח ב"שלום עליכם". הפרופסור שיתף פעולה, לא רע, וניגור אחרי המנגינה שלא הכיר. קידוש. נטילת ידיים. המוציא. הגפילטע. ואז התחילו השאלות. לא טפטוף, מטר, גשם סוחף, סערה, טייפון, צונאמי. נחמה ניסתה להגיש מרק, אך לשווא. צלוחיות המרק הצטננו על השולחן, אחר כך גם העוף והאורז נותרו יתומים וקרירים. הפרופסור והרב מנהלים פולמוס אימתני. ההוא בא לו עם חוכמת הסינים וההודים, ומקבל "כיפת ברזל" של חז"ל ופרקי אבות, והגר"א, והזוהר הקדוש. על כל שאלה חוץ הפרופסור על הראש, ארבע חמש תשובות חדות חותכות וברורות. האקדמאי הביט בעששית ולחש לעצמו "שיטת החזון איש, מעניין מאד". נחמה ברכה ברכת מזון, השכיבה את הקטנטנים, ונרדמה לצלילי קונצרט הפולמוס שסירב להסתיים, ונמרח לו שעה, ועוד שעה, ועוד שעה. הנרות כבר אחד אחרי השני, העששית עוד הבהבה, ובאשמות הבוקר האחרונה הבליחו איכשהו כמה קרני ירח עקשניות. הפרופסור, הודיע שהוא עייף, פרס את המזון בפינת הסלון, התכסה בכוון ועבר למצב שינה. לפני שנרדם

בין יום השביעי לששת ימי המעשה...". הפרופסור בובה באוויר. "המבדיל בין קודש לחול". "תודה רבה, היה נחמד" סיכם הפרופסור, לחץ יד, ליטף קלות את העששית ויצא אל מכונתו. הרב סוקולסקי צנח על מיטתו, אמר "קריאת שמע" ונרדם. ובחלמו אריות אדומים, פילים שחורים, ושאלות קנטרניות ומזרן בפינת הסלון ונחירות, וסערת רוחות "ותתפלל בשבילי"... איפה נחמה? רדומה.

אחרי שנה, נקישה בדלת. "שלום, באתי לביקור". הרב סוקולסקי מזהה את הפרופסור, לבוש נורמלי לחלוטין, וכיפה גדולה מעטרת את ראשו המסופר. "הכל התחיל בשבת אצלכם" ציין המלומד. "תגיד לי" שאל הרב סוקולסקי תגיד ת'אמת, לא הבסתי אותך בפולמוס הארוך לתוך הלילה... לא קלטת אז שהתורה היא אמת לאמיתה, ושאתה בעצם קשקשן גדול!" "לא ולא" חייך הפרופסור "עם התשובות שלך יכולתי להסתדר. העששית, העששית ניצחה אותי, האוירה של החושך מסביב, הצלליות המרצדות, התאימה קצת לאישיות החשוכה שהיתה לי. חשבתי לעצמי, גדי, תראה יהודי מואר כמו לפיד מוכן לשבת ולאכול וללמוד בחצי חושך, בגלל שיטת "החזון איש". איזו עוצמה יש לו, איזו עוצמה יש לאמונה שלו.

בשבת שלאחר מכן, הגיעו הפרופסור ורעייתו לשבת. והמרק? המרק כבר לא התקרר על השולחן. תשאלו את נחמה.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי.)

ביקש המארח שיצטרף עמו לתפילת שחרית. "תתפלל בשבילי" הפטיר האורח, ופצח בנחירה. הרב סוקולסקי הביט בשעונו, עוד מעט זריחה. ברכות השחר, שעה של לימוד דף היומי, וצעדה לתפילה. השעה 8 "ברכו". אחרי התפילה הוא נותן שיעור "משנה ברורה" לבעלי בתים. השעה כבר 11. הוא מעיר את הפרופסור, בעדינות. "קידוש היום פרופסור... אתה גם רעב". הפרופסור אוסף את עצמו, נוטל ידיו לפי בקשתו של בעל הבית, ומתיישב לשולחן. השינה הנעימה הוסיפה לו המון כוחות. ושוב,, הפולמוס חוזר על עצמו, אותה סערה... "די, רבנו של עולם, הוא מתיש אותי..." "התחנן הרב סוקולסקי לאלוקיו, אין לי כוח לפילוסופיות שלו" ארבע שעות הם על השולחן, נחמה כבר אמרה נואש. "תפילת מנחה עכשיו" מודיע המארח, "בואו נצא". "תתפלל בשבילי" מבקש האורח ופונה למנוחת אחר הצהריים. המארח חוזר מן התפילה. "סעודה שלישית ידידי המלומד". הוא מעדכן את האורח נוטלים ידיים ושוב השאלות המציקות.

הרב סוקולסקי מרגיש שהוא הולך להתפורר, כמו עוגת טורט בידידו של ילד שובב. הוא עייף וסחוט, לא ישן כל הלילה, גם לא ביום, והשאלות הללו... "הפילוסוף הזה הוא עונש בשבילי. אין לי ספק שחטאתי עוויתי ופשעתי" בכה בליבו המארח האדיב. "עכשיו תפילת ערבית" הודיע המארח. "תתפלל בשבילי" ביקש שוב האורח, והצטנן על מזונו בפינת הסלון. "הבדלה". פעפיו של הרב סוקולסקי מאיימות להיסגר "המבדיל בין ישראל לעמים,

תפלה

רבנו של עולם!

רוצה להיות ישר כמו סרגל. כי ראיתי כבר בחיים שאם אתה ישר, תמיד תצליח ואם אתה עקום, תמיד ילך לך עקום.

תעזור לי אבא לזכור כל רגע ורגע שאתה מנהיג את העולם לפי העקרון של מידה כנגד מידה ואם אני אהיה ישר לגמרי, ולא אגע בשום דבר שלא שלי, אפילו שאני יכול למצוא הרבה הצדקות ותירוצים וסיבות מקילות למה אני כן

יכול, אם ככה אני אנהג אז גם איתי ינהגו ביושר ולא יגעו במה ששייך לי אף לא כחוט השערה.

ריבוננו של עולם רוצה להיות ישר כמו סרגל. להיות איש אמת ולדייק במילים שלי. לא להגזים, לא לנפח, לא להוסיף מילים או לעגל פינות כדי להיראות טוב יותר, כדי להוסיף לעצמי נקודות. תעזור לי להיות איש אמת ולא "מפורסם של שקר", שזה מי שמנסה להראות שהוא קצת יותר ממה שהוא באמת.

ריבוננו של עולם, תעזור לי להיות ישר כמו סרגל ולהתכוון לכל מה שאני אומר. לא להגיד משהו ולחשוב או להרגיש אחרת. שלא יהיה אצלי אחד בפה ואחד בלב. שאני תמיד אזכור את הסטטוסקופ שלך אבא'ה, שאתה שם לנו אותו על החזה ושומע כל רחש, ויודע בדיוק למה אנחנו מתכוונים, מה אנחנו באמת רוצים, מה יש לנו בתוך הלב.

ריבוננו של עולם רוצה להיות ישר כמו סרגל.

שבת שלום והנחה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohrhaemuna.com

מאתר "לדעת" - http://ladaat.info/gilyonot.aspx

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com